

Sygn. akt **XXIV C 2704/20**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2024 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIV Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Zalewska
-----------------	-----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2024 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Fundacji (...)** w **W.**

przeciwko **W. B.**

o zapłatę i wydanie

- zamknąć rozprawę;
- odmówić odrzucenia pozwu;
- zasądzić od **W. B.** na rzecz Fundacji (...) w **W.** kwoty: 1 000 0000 (jeden milion) GBP, 405 000 (czterysta pięć tysięcy) euro i 6 683 705,86 (sześć milionów sześćset osiemdziesiąt trzy tysiące siedemset pięć 86/100) zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 sierpnia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- w pozostałym zakresie oddalić powództwo
- ustalić, że Fundacja(...) w **W.** ponosi koszty procesu w 18 % a **W. B.** w 82 % i szczegółowe wyliczenie tych kosztów pozostawić Referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt **XXIV C 2704/20**

UZASADNIENIE

W ostatecznym stanowisku Fundacja (...) w **W.** domagała się:

- zasądzenia od **W. B.** na swoją rzecz:
 - kwoty (...) GBP wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 lipca 2012 roku do dnia 31.12.2015r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie począwszy od 1.01.2016r. do dnia zapłaty
 - kwoty(...) PLN wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 lipca 2012 roku do dnia 31.12.2015r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie począwszy od 1.01.2016r. do dnia zapłaty
 - kwoty (...) USD wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 lipca 2012 roku do dnia 31.12.2015r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie począwszy od 1.01.2016r. do dnia zapłaty

d) kwoty(...)EUR wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 lipca 2012 roku do dnia 31.12.2015r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie począwszy od 1.01.2016r. do dnia zapłaty.

2. nakazania pozwanemu wydania w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku następujących ruchomości:

a) obrazu - olej na płótnie „(...)”, autor: T. L. (1581-1667), o wymiarach 158,5 x 106 cm (obraz wystawiony w(...) w L., (...) 1983, nr 4),

b) obrazu - płótno „(...)” '„(...)”, autor: L. D. (1820-1883), o wymiarach 92 x 73,5 cm (obraz wystawiony w (...) w L., (...) 1978, nr 27),

c) obrazu - płótno „(...)”, autor: S. R. (1659-1734), o wymiarach 165 x 115,3 cm (obraz wystawiony w (...)w L., (...) 1976, nr 17),

d) portretu (...), szkoła genueńska, o wymiarach 132,7 x 96,5 cm. (...) tekst na odwrocie brzmi: „(...) 1'anno 1606”,

e) portretu nieznannej świętej w czerwonym płaszczu, szkoła (...), XVII, średnich rozmiarów

wszystkie obrazy w ramach z epoki

f) dwóch wazonów chińskich „(...)”.

3. zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona powodowa w ramach roszczeń o zapłatę wskazywała, że roszczenia te są wynikiem przelewu wierzytelności Fundacji (...) ((...)) oraz A. C. (1) na powodową fundację, który miał miejsce 13 sierpnia 2012 r. Wierzytelności będące przedmiotem przelewu swoje źródło mają w niewywiązaniu się przez pozwanego z obowiązku rozliczenia się z powierzonego mu majątku w postaci środków finansowych zgromadzonych na rachunku Fundacji (...) oraz kwoty 1000000 funtów brytyjskich należącej do A. C. (1) zdeponowanych na rachunku w banku (...) jak i środków pieniężnych, które pozwany pobrał z rachunku Fundacji (...) i wydał niezgodnie z ustaleniami umowy powierniczej. W ramach roszczenia windykacyjnego wskazanych ruchomości strona powodowa wskazywała, że ruchomości te stanowiły własność A. C. (1), znajdowały się u pozwanego na podstawie zawartej z pozwanym ustnie umowy użyczenia – w zakresie obrazów, zaś bezumownie – w zakresie wazonów wskazanych w pozwie. Własność ruchomości została przeniesiona na rzecz strony powodowej (pozew – k. 2-25v, pismo strony powodowej z dnia 9 maja 2013 r. – k. 424-425v, z 20 maja 2013 r. – k. 430-431, pismo z dnia 8 września 2023 r. – k. 2891–2904 i 208 i nast.).

W odpowiedzi na pozew oraz w toku procesu W. B. domagał się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powodowej Fundacji (...) w W. na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W wypadku uznania, że pełnomocnictwo z dnia 25 października 2007 r. jest źródłem zobowiązania dla pozwanego pozwany wniósł o odrzucenie powództwa w zakresie kwoty 1 000 000 GBP z uwagi na brak jurysdykcji krajowej wskazując na zapis umowny zawarty w treści pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że A. C. (1) nie przekazywał pozwanemu wskazanych w pozwie kwot lecz spółce (...). Z tej przyczyny pozwany zakwestionował swoją legitymację bierną. Wskazał, że przelewy spółki (...) zostały zaakceptowane przez A. C. (1) w piśmie z dnia 29 czerwca 2009 r. Zakwestionował również legitymację czynną strony powodowej podnosząc bezskuteczność umów przelewu wierzytelności zawartych bez wymaganej formy aktu notarialnego. W ramach kwoty 1 000 000 GBP pozwany podniósł, że pomógł A. C. (1) w otwarciu rachunków bankowych w (...) jako ówczesny pracownik tegoż banku, został również ustanowiony jego pełnomocnikiem, jednocześnie informował A. C. (1) że nie będzie zarządzał środkami, które znajdują się na rachunkach w (...). W szczególności pozwany nie zapewniał A. C. (1) o gwarancji określonego zysku, to bank dokonywał inwestycji na

rachunkach. Zakwestionował, aby pozostawał stroną umowy powiernictwa. W ramach żądania o wydanie dzieł sztuki pozwany wskazał, że na podstawie umowy darowizny zawartej ustnie z A. C. (1) pozwany jest właścicielem objętych żądaniem ruchomości od 1997 r. Pozwany wywiózł obrazy jako składnik mienia przesiedleńczego jako ich właściciel. Z ostrożności pozwany podniósł zarzut zasiedzenia ruchomości. Wskazał również, że kwestionowanie przez A. C. (1) rozliczeń oraz przysługującego pozwanemu prawa własności objętych żądaniem pozwu ruchomości wynika z ochłodzenia stosunków między a. C.a pozwanym (odpowiedź na pozew – k. 461-474, pismo pozwanego z dnia 20 września 2023 r. – k. 2921-2223, pismo pełnomocnika pozwanego z 20 września 2023 r. – k. 2925-2938).

Wyrokiem z 31 sierpnia 2017 r. sygn. akt XXV C 212/13 Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił wniesione powództwo w całości (wyrok – k. 2122).

Powyższy wyrok został uchylony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 września 2019 r. (sygn. akt VI ACa 156/18) do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia (wyrok – k. 2316).

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Fundatio (...) (dalej Fundacja (...)) z siedzibą w V. w Księstwie Liechtensteinu, początkowo nosząca nazwę Fundatio (...) została zawiązana w roku 1996. Głównym przedmiotem działalności Fundacji jest kolekcjonowanie, konserwacja dzieł sztuki oraz wspieranie sztuki, w szczególności sztuki polskiej lub sztuki związanej z Polską w najszerszym znaczeniu, ochrona dziedzictwa kulturowego w szczególności Polski oraz wspieranie wzajemnego zrozumienia kulturowego oraz wymiana ze szczególnym skupieniem się na kulturze polskiej i białoruskiej, prowadzenie oraz wspieranie działalności charytatywnej na zasadach tolerancji chrześcijańskiej i etosu rycerskiego. Fundacja działa jako oddzielny podmiot posiadający osobowość prawną, który nie prowadzi żadnej działalności handlowej. W ramach zakresu zarządzania swoim majątkiem może dokonywać wszystkich zgodnych z prawem transakcji, które przyczyniają się do osiągnięcia i realizacji celów Fundacji, zwłaszcza takich transakcji jak inwestowanie i zarządzanie wszystkimi rodzajami majątku Fundacji, w szczególności nieruchomościami i udziałami, a także wszystkich zgodnych z prawem transakcji związanych z zarządzaniem i inwestowaniem majątku, które służą do dążenia do celów i ich osiągania z wyłączeniem prowadzenia handlu o charakterze komercyjnym. Funkcję członków rady Fundacji pełnili A. C. (1), A. R. (1), A. Z., C. L., K. R., T. P. i G. B.. Członkiem zarządu był przez pewien czas także W. B., przy czym miał on prawo do reprezentacji Fundacji (...) z innym członkiem zarządu, tj. dwuosobowo (potwierdzenie urzędowe, k. 42-47; statut Fundacji (...), k. 48-60).

Fundacja (...) w W. została ustanowiona przez A. C. (1) aktem notarialnym sporządzonym w dniu 08 października 1986 roku w W.. Celem Fundacji jest gromadzenie, wystawienie i przechowywanie zbiorów dzieł sztuki i pamiątek historycznych przekazanych przez fundatora i inne osoby lub instytucje powiększające majątek fundacji, prowadzenie działalności naukowej i popularyzatorskiej, wspieranie ochrony, rewaloryzacji i rekonstrukcji dzieł sztuki, zabytków i dóbr kultury oraz wspieranie inicjatyw służących ochronie dziedzictwa kulturowego (statut Fundacji (...), k. 360-361).

W. B. pozostawał w bardzo bliskich stosunkach z A. C. (1), (...) (...) - W. B., A. C. (1) (...) W. B.. W latach późniejszych, gdy Polska znajdowała się pod dominacją(...), A. C. (1) (...) B.. Mając na uwadze sytuację polityczną w kraju, W. B. wyjechał do L., aby zdobyć tam solidne wykształcenie. W tym czasie pozostawał pod opieką A. C. (1), który opiekował się nim, (...), (...). (...) A. C. (1) (...) W. B. (...) (oświadczenie W. B. z okazji jubileuszu A. C. (1), k. 34-36; fragment książki „(...)” W. B., k. 37-41, zeznania wszystkich świadków, zeznania reprezentanta powoda, zeznania pozwanego).

W 1997 roku A. C. (1) zlikwidował swoje mieszkanie w P., którego wyposażenie podarował W. B. (k. 628 – zeznania świadka A. C. (1)).

Przekazując przedmioty wchodzące w skład jego majątku, nie zastrzegł, aby jakkolwiek ich część była przedmiotem innej umowy niż darowizna.

A. C. (1) jako wieloletni dyrektor naczelny i współwłaściciel (...) w L., handlującej obrazami i rzeźbami, a następnie jako dyrektor naczelny i współwłaściciel (...) zgromadził pokaźną kolekcję dzieł sztuki. A. C. (1), nie posiadając potomstwa,

postanowił przekazać nieodpłatnie kilka obrazów, które stanowiły jego dotychczasową własność, W. B., którego darzył ojcowskim uczuciem. Były to obrazy: olej na płótnie „(...)”, autor: T. L., olej na płótnie „(...)”, autor: G. D. płótno „(...)”, autor: L. D., płótno „(...)” autor: S. R., portret (...), portret nieznannej świętej w czerwonym płaszczu, autor: P. L., olej na płótnie (...), autor: M. L., olej na płótnie (...), autor: A. C. (1) Następnie zostały one wwieszone przez W. B. na terytorium Polski jako składnik mienia przesiedleńczego. W. B. zadeklarował się jako ich właściciel i uregulował wszystkie należności publicznoprawne związane z wwieszeniem obrazów na terytorium Polski. Zgłoszenia celnego dokonano w dniu 04 września 1998 roku. Wszystkie obrazy, a także wazy (...), które także stanowiły przedmiot darowizny zostały umieszczone w mieszkaniu W. B. przy ul. (...) w W. jako element dekoracyjny, następnie zaś przeniesione do domu W. B. w J. (strony tytułowe katalogów wystaw w (...) w L., k. 307-325; informacja od Naczelnika Urzędu Celnego (...) w W., k. 522-523; oświadczenie, k. 524-528; korespondencja elektroniczna, k. 326; pismo A. C. (1) do Dyrektora Generalnego (...), k. 328-329, zeznania pozwanego – k. 2094, 2840-2844, zeznania świadka A. R.).

W dniu 15 stycznia 2004 roku A. C. (1) udzielił pełnomocnictwa ogólnego W. B. do występowania w jego imieniu w zakresie całego posiadanego majątku i do prowadzenia wszystkich jego spraw. Pełnomocnictwo nie zawierało żadnych zastrzeżeń (pełnomocnictwo wraz z tłumaczeniem, k. 61-71).

A. C. (1) udzielił tego pełnomocnictwa, ponieważ miał pełne zaufanie do W. B. (bezsporne, nadto: zeznania świadka A. C. (1) – k. 725 - 726)

A. C. (1) podejmował czynności celem inwestowania znacznych aktywów majątkowych dla zysku. W tym celu A. C. (1) poszukiwał doradztwa. W. B. wraz z żoną A. R. (3) byli współwłaścicielami i zarazem reprezentantami spółki (...), która zajmowała się doradztwem inwestycyjnym. Spółka (...) Ltd z siedzibą w R. na terytorium B. została zarejestrowana jako międzynarodowa spółka handlowa w dniu 07 listopada 2003 roku. Jedynym dyrektorem spółki została A. R. (1), która pełniła także funkcję wspólnika spółki i jej reprezentanta. Drugim wspólnikiem i jednocześnie członkiem zarządu został jej mąż W. B. (świadcstwo rejestracji spółki, k. 506-510, akt notarialny Rep. (...) nr (...), k. 94-102; akt notarialny Rep.(...) nr (...), k. 103-119; odpisy ksiąg wieczystych, k. 72-93;; certyfikat, k. 509).

A. C. (1) celem uzyskania doradztwa zwrócił się o pomoc do pozwanego. Wobec istnienia pomiędzy w/w osobami zaufania wynikającego z bliskich relacji osobistych tego rodzaju, że A. C. (1) traktował W. B. jak własnego syna, strony umów nie tylko nie czyniły ustaleń w formie pisemnej, ale także wszelkich ustaleń dokonywały bez obecności osób trzecich, a poczynione ustalenia miały charakter bardzo ogólny i sprowadzały się jedynie do polecenia inwestowania środków w celu osiągnięcia zysku. Strony tych umów nie ustaliły w szczególności terminu ich zakończenia oraz zasad, sposobu i terminu rozliczenia inwestycji (725 - 727 – zeznania świadka A. C. (1), k. 2093, 2840-2844 – zeznania pozwanego, k. 2092 – częściowo zeznania reprezentanta powoda A. R. (1)).

Pierwsza umowa została zawarta pomiędzy A. C. (1) i pozwanym, na przełomie lat 2003 - 2004 i dotyczyła inwestycji finansowej w (...) na kwotę (...) euro, inwestycja ta była związana z (...). Inwestycja ta została zakończona w 2008 r. i przyniosła zysk na poziomie(...). A. C. (1) uznał, że umowa ta została wykonana zgodnie z jego oczekiwaniami (725 - 727 – zeznania świadka A. C. (1), k. 2093, 2840-2844 – zeznania pozwanego).

Druga umowa została zawarta pomiędzy A. C. (1) i pozwanym w 2006r. i dotyczyła inwestycji na (...) polegającej na finansowaniu krótkoterminowych pożyczek. Inwestycja ta łącznie opiewała na (...) euro wiązała się z możliwością uzyskania ponadprzeciętnego zysku, ale i zarazem z ponadprzeciętnym ryzykiem. A. C. (1) był świadomy tego ryzyka. Strony nie ustalały zasad rozliczenia tego kontraktu, w szczególności nie ustaliły wysokości zysku z tej inwestycji. Początkowo inwestycja ta przynosiła zyski, ale ostatecznie zakończyła się całkowitym niepowodzeniem z uwagi na kryzys finansowy na rynku (...) (725 - 727 – częściowo zeznania świadka A. C. (1), k. 2093 v, 2840-2844 – zeznania pozwanego, potwierdzenia przelewów – k. 183-190).

Następnie pomiędzy A. C. (1) a pozwanym zostały zawarte w latach 2005 – 2006 umowy dotyczące inwestycji polegającej na zakupie przez A. C. (1) ze środków Fundacji (...) trzech mieszkań w W., jednego celem zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych A. C. (1), który w tym czasie rozważał przeniesienie się z L. do W. oraz dwóch celem inwestycji (uzyskiwanie czynszu z tytułu ich najmu), przy czym nie ustalono poziomu dochodu, które mają przynosić te

inwestycje lokalowe. A. C. (1) nie wydawał w tym zakresie żadnych szczegółowych poleceń. Ze względów podatkowych zostały one nabyte ze wskazaniem jako nabywcy spółki (...) zarejestrowanej na B. (k. 626 – 629, k. 725 - 727 - zeznania świadka A. C. (1), korespondencja A. C. (1), k. 132-133; korespondencja elektroniczna dotycząca inwestycji na (...), k. 187-190; korespondencja A. C. (1), k. 493).

Transakcja nabycia mieszkań w W. została przeprowadzona w ten sposób, że działając w imieniu i na rzecz spółki (...) Ltd z siedzibą w R. na B. adwokat W. S. zawarł w dniu 30 września 2005 roku w formie aktu notarialnego umowę ustanowienia odrębnej własności lokalu i sprzedaży lokalu ze spółką pod firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Przedmiotem umowy była sprzedaż lokalu mieszkalnego numer (...) o powierzchni (...) m⁽²⁾ położonego w W. przy ul. (...). (...) Ltd zobowiązał się zapłacić za lokal cenę w kwocie (...) złotych.

W dniu 28 sierpnia 2006 roku spółka (...) Ltd nabyła kolejny lokal mieszkalny od spółki (...) oznaczony numerem(...), położonym w W. przy ul. (...) o powierzchni (...) ⁽¹⁾. Nabywca zapłacił za powyższy lokal cenę w kwocie (...) zł.

Wyżej wymieniona spółka nabyła trzeci lokal mieszkalny nr (...) położony w W. przy ul. (...) o powierzchni (...) ⁽¹⁾ za kwotę(...)na podstawie umowy ustanowienia odrębnej własności lokalu i jego sprzedaży, zawartej w formie aktu notarialnego w dniu 28 sierpnia 2006 roku. Łącznie kwota zakupu mieszkań wynosiła(...)(umowy sprzedaży – k. 94-120).

Mieszkania te zostały zakupione ze środków pieniężnych pochodzących z rachunku bankowego Fundacji (...) (bezsporne.).

Wszystkie dyspozycje wypłaty środków pieniężnych kierowane do bankiera Fundacji(...) - G. B. były dokonywane przez W. B. jako przez członka zarządu Fundacji (...) oraz członka zarządu spółki (...), były wysyłane na firmowym papierze spółki (...) Ltd. W nagłówku umieszczona była firma spółki, zaś w stopce dokumentu wymienieni zostali członkowie zarządu oraz siedziba spółki. Każdorazowo pozwany wskazywał niezbędną kwotę, rachunek na który ma zostać przelana oraz wyjaśniał cel przekazania tych środków. Z rachunku Fundacji (...) zostały pokryte również koszty notarialne, koszty zmiany wpisu w księgach wieczystych (dyspozycje wypłaty środków pieniężnych, k. 123, 125, dyspozycje wypłat, k. 125, 127; korespondencja A. C. (1), k. 138-139, zeznania świadka G. B.– k. 1936, 1937, 1938) .

Wyżej wskazane mieszkania nabyte zostały w stanie surowym (tzw. developerskim) i wymagały wyposażenia. Środki finansowe na ten cel pochodziły także z rachunku bankowego Fundacji (...). W. B. i w tym przypadku składał dyspozycje wypłaty pieniędzy z rachunku w kwocie **łącznie (...) i (...) zł** (lista wypłat z rachunku – k. 129 i nast.).

Po śmierci A. C. (1) mieszkania, zgodnie z jego wolą, miały zostać przekazane na rzecz Fundacji (...) lub Fundacji (...)w W. (k. 141 – oświadczenie pozwanego i jego małżonki złożone na żądanie A. C. (1)).

W. B. przekazywał comiesięczne wpłaty na rzecz A. C. (1) z tytułu najmu nabytych przez spółkę (...) Ltd lokali mieszkalnych (dyspozycje wypłaty środków pieniężnych, k. 181).

Z rachunku Fundacji (...) na rzecz spółki (...) były dokonywane liczne przelewy środków pieniężnych. W dniu 21 października 2005 r. A. C. (1) nakazał bankierowi Fundacji (...), jaki też bankierowi A. C. (1)– G. B. akceptowanie wszystkich poleceń przelewów złożonych przez W. B. w związku z nabywaniem mieszkań. W. B. informował bankiera A. C. (1)– G. B., że mieszkania w W. zostały nabyte na spółkę (...) ze względów podatkowych (zeznania świadkaG. B. – k. 1936, 1937, 1938).

A. C. (1) przedstawiał się wobec innych osób jako właściciel w/w trzech lokali mieszkalnych (zeznania świadka M. S. (1) – k. 972, zeznania świadka T. P. – k. 972).

Czynsz uzyskiwany z najmu w/w mieszkań na poziomie około (...)GBP był przekazywany A. C. (1) bezpośrednio przez W. B. lub za pośrednictwem T. P. (zeznania świadka T. P. – k. 974).

G. B., pełniąc funkcję członka rady Fundacji (...) oraz zewnętrznego zarządcy aktywów Fundacji i (...) był upoważniony do wypłaty środków pieniężnych pochodzących z majątku Fundacji. Od dnia 07 lutego 2005 roku do dnia 02 marca 2011 roku z rachunku bankowego Fundacji (...) wykonywane były przelewy środków pieniężnych w złotych, dolarach amerykańskich, euro i funtach szterlingach na rachunek spółki (...) Ltd (lista przelewów, k. 129-131).

(...) był także zewnętrznym zarządcą aktywów spółki (...) Ltd, któremu W. B. zlecał wykonywanie przelewów na określone rachunki bankowe. W dniu 25 września 2005 roku polecił przelać z rachunku (...) Ltd na rachunek notariusza kwotę(...) na zakup mieszkania w W., zaś w dniu 27 września 2005 roku kwotę (...) w celu pokrycia kosztów czynności notarialnych oraz kosztów zmiany wpisu w księdze wieczystej. W dniu 06 czerwca 2006 roku i 28 lipca 2006 roku W. B. po rozmowach przeprowadzonych z A. C. (1), który postanowił zainwestować część pieniędzy w nieruchomości położone w Polsce, poprosił o przelew kwoty po (...) i (...) na rachunek powierniczy kancelarii notarialnej J. N. (polecenie dokonania przelewu, k. 121, 123, 125, 127).

Z rachunku Fundacji (...) na rachunek spółki (...) Ltd w okresie od dnia 01 stycznia 2005 roku do dnia 30 czerwca 2011 roku przelano łącznie kwoty (...),(...)i (...) oraz (...). W piśmie z dnia 29 czerwca 2009 r. A. C. (1) jako uprawniony jednoosobowo fundator potwierdził wszystkie przelewy wewnętrzne wykonane z rachunku Fundacji (...) na konto (...) Ltd i polecił potraktować jego pismo z dnia 29 czerwca 2009 roku jako potwierdzenie wszystkich przyszłych przelewów. Fundator przekazał kwotę (...) z rachunku Fundacji (...) na inwestycje na (...) (dyspozycje wypłaty, k. 144, 145, 147, 149, 151, 153, 155, 157, 161, 163, 169, 123, 121, 144, 165, 185, 190; lista przelewów, k. 129-131; korespondencja A. C. (1), k. 482).

W dniu 11 lutego 2010 roku W. B. i jego żona A. R. na żądanie A. C. (1) podpisali oświadczenie, w którym zobowiązali się, iż w przypadku śmierci W. B., spółka (...) Ltd zobowiązuje się przekazać wszystkie nieruchomości stanowiące lokale mieszkalne, usytuowane w W. przy ul. (...), a będące własnością spółki (...) Ltd, w darze dla Fundacji (...) (oświadczenia, k. 141, 143).

Zdaniem A. C. (1) powyższa treść oświadczenia nie zabezpieczała interesów Fundacji (...) w sposób należyty, zwrócił się więc do pozwanego i jego żony o podpisanie oświadczenia co do przekazania prawa własności nieruchomości również na wypadek śmierci A. C. (1). Zobowiązał się również do pokrycia kosztów notarialnych (korespondencja z dnia 8 października 2011 r. – k. 245-246).

W 2007 r. A. C. (1) uzyskał z transakcji znaczną kwotę pieniędzy w wysokości (...) i zamierzał ją zainwestować. W. B. jako ówczesny pracownik Banku (...) zaproponował A. C. (1) możliwość zainwestowania tej kwoty w tymże Banku. A. C. (1) wyraził zgodę na to, jednocześnie nie wydał W. B. żadnego polecenia co do charakteru, sposobu i terminu tej inwestycji (k. 626 – 629, k. 725 - 727 - zeznania świadka A. C. (1), list A. C. (2) do A. R. (1) – k.132-133).

A. C. (1) w piśmie (...) sporządzonym przez R. C. z 25 października 2007 r. został poinformowany o utworzeniu dla niego trzech rachunków bankowych i o ich numerach: (...)((...)), (...)((...)) i (...) ((...)) (pismo (...) z 25 października 2007 r. –k. 498).

Pozwany przekazywał A. C. (1) miesięcznie kwoty z tytułu odsetek z zainwestowanej kwoty (...) zł (bezsporne).

W dniu 25 października 2007 roku A. C. (1) ustanowił W. B. swoim rzeczywistym i prawomocnym pełnomocnikiem i udzielił mu pełnego pełnomocnictwa do reprezentowania mocodawcy w każdej sprawie w (...). Pełnomocnictwo zostało sporządzone na bankowym formularzu B – stosowanym w przypadku gdy pełnomocnik jest pracownikiem banku. Pełnomocnictwo uprawniało w szczególności do rozporządzania wszelkimi i wszystkimi papierami wartościowymi, innymi walorami, środkami pieniężnymi na rachunku lub na książeczkach oszczędnościowych oraz do zaciągania kredytów, zobowiązań, odwoływania lub zlecenia kupna i sprzedaży papierów wartościowych i innych walorów. Pełnomocnik został upoważniony do dokonywania wszystkich tych czynności na własny rachunek lub na rzecz osób trzecich. Postanowiono, iż zawarte pełnomocnictwo podlegać będzie prawu (...), zaś mocodawca i pełnomocnik poddali się wyłącznej jurysdykcji sądów w Z. lub miejsca, gdzie znajduje się siedziba (...) oddziału,

z którym istnieje stosunek umowny. W rubryce dotyczącej stosunków rodzinnych między stronami zawartego pełnomocnictwa wpisano pokrewieństwo rodzinne. W treści pełnomocnictwa wskazano, że podlega ono prawu (...). Mocodawca pełnomocnik poddają się wyłącznej jurysdykcji sądów z Z. lub miejsca gdzie znajduje się z siedziba (...) oddziału z którym istnieje stosunek umowny. (pełnomocnictwo, k. 191-192).

Ostatecznie rachunek na nazwisko A. C. (1) w (...) o numerze (...) w dniu 25 października 2007 roku, a w dniu 01 listopada 2007 roku na rachunek wpłynęła kwota(...) wpłacona przez spółkę (...) S.A. Doradcą klienta banku –A. C. (1) został R. C. – pracownik banku. Bank (...) otworzył dla A. C. (1) rachunek główny o numerze (...), pozostałe rachunki omówione niżej stanowią subkonta do tych rachunków, w ich numerach zawarty jest numer rachunku głównego (wyciąg z rachunku w (...), k. 196-197).

Na rachunku (...) (rachunek bieżący nr (...)) dokonane zostały następujące operacje:

w dniu 6 listopada 2007r. depozyt powierniczy obniżono o kwotę (...). W dniu 5 listopada 2007r. nabyto papiery wartościowe (...) za kwotę (...) i (...), papiery wartościowe (...) za kwotę (...) oraz (...) za kwotę (...). W dniu 15 listopada 2007r. doszło do wymiany zagranicznej gotówkowej w kwocie (...) oraz obniżenia depozytu powierniczego o kwotę (...).

Kwota (...) została przelana na rachunek (...)i po przeliczeniu wyniosła (...) (przelew między rachunkami należącymi do (...))

Kolejne obniżenie depozytu powierniczego na rachunku (...) na kwotę (...)miało miejsce w dniu 21 listopada 2007r. W dniu 20 listopada 2007r. i 6 grudnia 2007r. zakupiono papiery wartościowe (...) na łączną sumę (...). W dniu 11 grudnia 2007r. depozyt powierniczy obniżono o (...).

W dniu 14 stycznia 2008r. sprzedano papiery wartościowe (...)za kwotę (...).

W dniu 16 stycznia 2008r. miała miejsce wymiana walutowa- kwotę (...) przelano na rachunek (...) i po przeliczeniu wyniosła ona 100.000,00 euro (przelew między rachunkami należącymi do (...))

Depozyt powierniczy obniżono w dniu 22 stycznia 2008r. o (...), w dniu 31 stycznia 2008r. o (...), 4 lutego 2008r. o (...), a 22 lutego 2008r. o (...).

W dniu 21 lutego 2008r. przelano kwotę (...) na rachunek (...), na którym zaksięgowano kwotę (...). (przelew między rachunkami należącymi do (...))

W dniu 7 marca 2008r. obniżono depozyt powierniczy o(...) i zakupiono papiery wartościowe (...) za(...). W dniu 18 kwietnia 2008r. wypłacono w gotówce (...). W dniu 21 kwietnia 2008r. obniżono depozyt powierniczy o (...). O kwotę (...)depozyt powierniczy został obniżony w dniu 28 maja 2008r. W dniu 26 maja 2008 r. pozwany złożył podlecenie wypłaty na kwotę(...). Kwota ta została wypłacona na rachunek (...). Zgodnie ze zleceniem z dnia 26 maja 2008 r. pozwany wskazał, że to jego rachunek (k. 1707). W dniu 19 czerwca 2008 r. pozwany zwrócił się o przelew wszystkich aktywów z rachunku (...) na rachunek (...). Zlecenie zostało zrealizowane w dniach 23 czerwca 2008r. (wydano polecenie zapłaty kwoty (...) dla (...)) oraz w dniu 25 czerwca 2008r. ((...)została przelana dla (...)). Rachunek został zamknięty w dniu 16 listopada 2010 r. na polecenie 12 listopada 2010 r. podpisane przez pozwanego – jako pełnomocnika. Kwota z pozostała na rachunku w wysokości (...) została przelana na rachunek (...) (wyciąg bankowy k. 200-206, k. 1373, 1382, 1383, 1385, 1386, 1387, 1388, 1399, 1410, rozrachunek papierów wartościowych- k. 1871, 1891, dyspozycja z 26 maja 2008r.- k. 1902, polecenie przelewu z dnia 19 czerwca 2008 r.- k. 204, dyspozycja zamknięcia rachunku – k. 220-221, 1887).

Na rachunek (...), w dniu 16 stycznia 2008r. wpłynęła kwota (...) przelana z rachunku (...) i po przeliczeniu wyniosła ona (...) i z tego rachunku za kwotę (...) nabyto papiery wartościowe (...) ((...)). W dniu 25 czerwca 2008r. przelano kwotę(...) dla (...) (wyciąg bankowy- k. 1399, 1408, rozrachunek papierów wartościowych- k. 1831, 1837, 1883).

Na rachunek (...), w dniu 15 listopada 2007r. została przelana kwota(...) z rachunku (...) i po przeliczeniu wyniosła (...). Z tej kwoty za (...) nabyto papiery wartościowe (...). W dniu 1 lutego 2008r. nabyto papiery wartościowe (...)((...)) za kwotę (...). W dniu 25 czerwca 2008r. przelano kwotę (...) dla (...)11 (wyciąg bankowy- k. 1374, rozrachunek papierów wartościowych- k. 1841, 1850).

To pozwany dokonywał inwestycji na rachunku A. C. (1) (w tym na subkontach), to on wskazywał także rachunek rozliczeniowy (pismo (...) z załącznikami – k. 1817 i nast.).

Pozwany wypłacał również wynagrodzenie z rachunku A. C. (1) (k. 1886).

W dniu 15 sierpnia 2008 r. A. C. (1) wystosował do pozwanego memorandum, w którym domagał się od pozwanego m.in. przekazania kopii umów kupna trzech mieszkań, sprawozdania z kosztów prac, danych na temat najmów oraz sprawozdań na przyszłość (co 3 miesiące) odnośnie inwestycji. W memorandum wskazywał, że pozwany zgodził się zająć inwestycjami A. C. (1) oraz inwestycjami Fundacji (...) (memorandum – k. 234-236).

A. C. (1) od 2008 r. kilkakrotnie zwracał się do pozwanego z prośbą o dokonanie rozliczeń wskazując na wątpliwości związane z inwestycją na (...) oraz zainwestowaniem przez pozwanego kwoty (...). Z listów wynika, że pozwany przekazywał A. C. (1) rozliczenia, a sposób inwestycji był przez obu Panów omawiany. A. C. (1) w treści wskazywał, że(...) Pozwany w 2008 r. przekazywał A. C. (1) rozliczenia z najmu, rozliczenia z inwestycji kwoty (...) GBP (korespondencja – k. 224-226v, 240 i nast.).

Na przełomie lat 2009 – 2010 relacje między A. C. (1) a W. B. uległy znacznemu ochłodzeniu wskutek braku rozliczeń finansowych. A. C. (1) wyrażał oczekiwanie, że takich rozliczeń dokona W. B. (korespondencja A. C. (1), k. 240-246, 281-282; memorandum, k. 276-278).

12 lipca 2011 r. A. C. (1) sporządził memorandum, w którym wskazał, że obrazy z L. nie były przekazywane pozwanemu na własność, pozwany miał wybrać kilka obrazów, które miał następnie wykupić. Zamiarem A. C. (1) było „zdeponowanie” części obrazów na(...). Z treści memorandum wynikało również, że pozwany zobowiązał się przekazać na rzecz (...) trzech wyznaczonych obrazów. Ruchomości z mieszkania w P. zostały przekazane pozwanemu na mocy umowy darowizny za wyjątkiem „pary czarnych wazonów”, która miała być przekazana (...) A. C. (1) nie rozumiał również motywów zakupu mieszkań na własność spółki (...) (memorandum – k. 276-278).

W 2011 r. pozwany zwracał się o akceptację wypłaty środków celem poniesienia nakładów na mieszkania. Wpłata została zaakceptowana (bezsporne).

W dniu 09 lipca 2012 roku A. C. (1) złożył oświadczenie w przedmiocie wypowiedzenia W. B. umowy, na mocy której zobowiązał się do zarządzania jego środkami pieniężnymi w kwocie (...) GBP, zgromadzonymi na rachunku bankowym w banku (...) w Z. i wezwał w/w do przedstawienia pisemnego sprawozdania z zarządu powierzonymi środkami oraz do zapłaty kwoty (...) powiększonej o uzyskane pożytki w nieprzekraczalnym terminie 1 miesiąca od dnia doręczenia wezwania. Przesyłka została doręczona w dniu 25 lipca 2012 roku.

Wezwaniem z dnia 18 lipca 2012 roku A. C. (1) zażądał od W. B. wydania obrazów oleju na płótnie „(...)”, autor: T. L., oleju na płótnie „(...)”, autor: G. D., płótna „(...)”, autor: L. D., płótna „(...)”, autor: S. R., portret (...) portretu nieznannej świętej w czerwonym płaszczu, autor: P. L. oraz dwóch wazonów chińskich (...)” w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania. Pismo zostało doręczone w dniu 25 lipca 2012 roku.

W tym samym czasie Fundacja (...) skierowała do W. B. oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o zarządzanie środkami majątkowymi zawartej z Fundacją (...). Fundacja pismem z dnia 09 lipca 2012 roku wezwała w/w do przedstawienia pisemnego sprawozdania z zarządu oraz zapłaty kwot (...) zł i (...) EUR powiększonej o uzyskane pożytki również w terminie 1 miesiąca. Ponadto Fundacja (...) wezwała W. B. do zwrotu wypłaconych nienależnie kwot w wysokości (...) zł, (...) USD i (...) EUR w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania (oświadczenia o

wypowiedzeniu umowy i wezwania do zapłaty, k. 289-295; wezwanie do wydania rzeczy, k. 353; wydruki ze strony internetowej poczty (...), k. 296, 354).

Umową darowizny z dnia 13 sierpnia 2012 roku A. C. (1) darował Fundacji (...) w W. obrazy olej na płótnie „(...)”, autor: T. L. olej na płótnie (...)”, autor: G. D. płótno „(...)”, autor: L. D., płótno „(...)”, autor: S. R., portret (...), portret nieznannej świętej w czerwonym płaszczu, autor: P. L. oraz dwa wazony chińskie „(...)”. W § 3 umowy darowizny uprawniono Fundację do dochodzenia od W. B. wydania powyższych dzieł sztuki (umowa darowizny, k. 342-344, 351).

Umowami przelewu wierzytelności z dnia 13 sierpnia 2012 roku A. C. (1) i Fundacja (...) (reprezentowana przez A. C. (1)) przenieśli na rzecz Fundacji (...) przysługujące im wobec W. B. wierzytelności pod tytułem darnym.

W zakresie wierzytelności A. C. (1) wierzytelność została oznaczona jako wierzytelność z tytułu rozliczenia zawartej przez niego z pozwanym umowy, na podstawie której pozwany zobowiązał się do zarządzania środkami pieniężnymi A. C. (1) w kwocie (...) GBP zgromadzonymi na rachunku bankowym w banku (...) w Z. o nr (...) z obowiązkiem rozliczenia i zwrotu. Wierzytelność obejmowała kwotę (...) GBP wraz z ustawowymi odsetkami oraz pożytki uzyskane przez pozwanego w związku z zarządzaniem środkami pieniężnymi.

W zakresie wierzytelności przysługujących Fundacji (...) przeciwko pozwanemu wierzytelności zostały oznaczone jako:

- wierzytelność z tytułu rozliczenia kwot przelanych przez pozwanego z rachunku bankowego Fundacji (...) w latach 2005-2007 w kwotach (...) zł, (...) USD oraz (...) euro;

- wierzytelność z tytułu rozliczenia zawartej przez Fundację (...) umowy z pozwanym na podstawie której pozwany zobowiązał się do zarządzania środkami majątkowymi (...) z obowiązkiem rozliczenia i zwrotu na rzecz Fundacji, która to wierzytelność obejmuje: roszczenie przeciwko pozwanemu o zapłatę kwoty (...) zł i (...) euro, roszczenie o zapłatę kwoty stanowiącej pożytki uzyskane przez pozwanego w związku z inwestycjami na zakup i adaptację trzech lokali mieszkalnych oraz inwestycje kapitałowe na (...), wszelkie inne roszczenia (...) wobec pozwanego związane z niewykonywaniem bądź nienależytym wykonaniem umowy powiernictwa przez pozwanego

Fundacja przyjęła ww. wierzytelności. (umowy przelewu wierzytelności, k. 385-393).

Wyżej wymienione oświadczenia darczyńca złożył dodatkowo w formie aktu notarialnego w dniu 2 sierpnia 2013 r. (k. 573 – 580).

Wezwaniem do zapłaty z dnia 23 grudnia 2012 roku Fundacja (...) w W. poinformowała szczegółowo W. B. o przysługujących A. C. (1) i Fundacji (...) roszczeniach i wezwała do polubownego zakończenia sporu. W przeciwnym wypadku Fundacja zapowiedziała wystąpienie na drogę postępowania sądowego (wezwanie do zapłaty, k. 336-340).

Pozwany nie pełnił funkcji w (...) Ltd od 13 czerwca 2013 r. (rezygnacja – k. 498).

Spółka (...) Ltd uległa likwidacji 2 stycznia 2019 r. (bezsporne),

Wszystkie mieszkania, które zostały nabyte przez spółkę (...) Ltd ze środków Fundacji (...) zostały przez tę spółkę sprzedane (wydruki treści ksiąg wieczystych dla nieruchomości – k. 1985 i nast.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dowodów.

Fakt prawa własności A. C. (1) przysługującego mu nad ruchomościami objętymi żądaniem windykacyjnym pozwu w okresie objętym oświadczeniami V. F., A. L., J. B. nie był sporny, toteż przeprowadzenie dowodu z dokumentów stanowiących oświadczenia ww. osób (k. 298 i nast.) było bezprzedmiotowe.

Strona powodowa domagała się zobowiązania spółki (...) do nadesłania wszelkich dokumentów potwierdzających zawarcie umów powiernictwa z pozwanym Wniosek ten pomijając brak jego sprecyzowania był sprzeczny z

twierdzeniami strony powodowej oraz pozostałymi okoliczności sprawy, w tym zwłaszcza z faktem, że wszelkie uzgodnienia pomiędzy A. C. (1) a pozwanym odbywały się ustnie. Wydatkowanie środków finansowych przez spółkę (...) Ltd wynikało z przedłożonych do akt dokumentów, toteż nie było podstaw, aby uzyskiwać historię transakcji od tej spółki

Pozwany w odniesieniu do świadków zgłoszonych przez stronę powodową w odpowiedzi na pozew podnosił kwestie co do okoliczności, które w jego ocenie powinny być brane pod uwagę przy ocenie wiarygodności zeznań tych świadków (k. 468-469). Sąd nie podzielił jednak tych wątpliwości. Oceniając zeznania świadków – za wyłączeniem świadka A. C. (1) i A. R. których należało uznać za osoby zainteresowanych uzyskaniem korzystnego rozstrzygnięcia dla strony – Sąd uznał że nie było podstaw do odmowy im wiarygodności. Świadcowie zeznawali w sposób spójny i logiczny, a ich zeznania korespondowały ze sobą wzajemnie i w większości ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka A. R., iż A. C. (1) rzekomo zagroził świadkowi, że zniszczy jej rodzinę. Świadek jest żoną pozwanego. Stosunki A. C. (1) do świadka zdawały się ciepłe również po 2009 r., chociażby z korespondencji mailowej wynikało, że dopytuje się o stan zdrowia świadka i kieruje ogólne zapytania. Rzekome groźby nie wynikały również z pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego. Świadek jest zaś współnikiem i jedynym dyrektorem spółki (...) Ltd, jest więc osobą która pozostaje pośrednio zainteresowana ustaleniami w niniejszej sprawie. Sąd nie dał również wiary, że zamiarem A. C. (1) było darowanie nieruchomości zakupionych przez spółkę (...) Ltd ze środków fundacji (...) pozwanemu i świadkowi. Tym zeznaniom przeczy całokształt okoliczności sprawy i brak jakiegokolwiek wzmianki o takim zamiarze Fundatora w jakiegokolwiek korespondencji czy innym dokumencie.

Oceniając zeznania świadka A. C. (1) Sąd miał na względzie, że świadek zeznawał tożsamo, jak wynika z korespondencji jaką czynił do pozwanego. Traktował pozwanego jak „dobrego bankiera”, celem udzielenia pozwanemu pełnomocnictw był „administrowanie środkami jako dobry bankier”. Sąd częściowo uznał zeznania za pobawione wiarygodności, w tym co do braku darowizny ruchomości pozwanemu. Za wartościowy materiał dowodowy Sąd uznał jednak te zeznania, w zakresie, w jakim świadek zeznawał co do zakresu ustaleń ustnych co do przyszłych inwestycji, jakie miał czynić pozwany (częściowo). W szczególności świadek przyznał, że nie otrzymał od pozwanego gwarancji zwrotu jeśli chodzi o inwestycje na (...). W zakresie kwoty (...) GBP Sąd uznał ostatecznie, iż nie była ona objęta umową powiernictwa. Pozwany jedynie polecił A. C. (1) skorzystanie z produktów oferowanych przez bank, w którym pozwany wówczas pracował na zasadzie rozmów członków rodziny i pomógł A. C. (1) w formalnościach związanych z założeniem rachunku.

Oceniając zeznania strony powodowej Sąd miał na względzie, że w większości informacje czerpał od A. C. (1), który jak już wyżej zostało zasygnalizowane był osobiście zainteresowany w uzyskaniu korzystnego dla powodowej fundacji rozstrzygnięcia. Była to – w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia wiedza pośrednia, w tym jeśli chodzi o nieprawidłowości w rozliczeniach czy niewiedzę A. C. (1) co do okoliczności nabycia na rzecz fundacji (...) nieruchomości.

Oceniając zeznania pozwanego Sąd uznał je częściowo za wiarygodne dla ustalenia istotnych w sprawie faktów. Sąd miał na względzie, że pozwany przyznał, że łączyła go z A. C. (1) umowa ustna dotycząca zarządu majątkiem. Pozwany utrzymywał więc, że umowa była zawarta, jednak nie z pozwanym a ze spółką (...) Ltd. Z zeznań pozwanego można jednak skorzystać w zakresie treści stosunku prawnego tj. wzajemnych zobowiązań i obowiązków zawartej umowy, przy czym z tym zastrzeżeniem, że umowa ta zawarta została z pozwanym, nie zaś ze spółką. W tym zakresie Sąd oceniając zeznania pozwanego miał bowiem na względzie jak umowa była wykonywana nie tylko przez pozwanego, który rzeczywiście wykonywał przelewy przez spółkę, jednak również przez A. C. (1), który przez cały okres wykonywania umowy zwracał się wyłącznie do pozwanego osobiście – co znajduje odzwierciedlenie głównie w licznej korespondencji jaką A. C. (1) kierował do pozwanego. Również sposób w jaki strony umawiały się co do przyszłych inwestycji, o których zeznawał pozwany, A. C. (1) zwracał się do pozwanego z słowami „weź (...) z rachunku Fundacji na spółkę (...) Ltd i coś z tym zrób” (k. 2093). Taki zwrot jest właśnie niczym innym jak zobowiązaniem pozwanego do wykonania umowy powiernictwa przy czym z elementem wskazania podmiotu, jaki miał pośredniczyć w transakcji inwestycyjnej. To pozwany jako osoba fizyczna otrzymywał określony majątek celem dalszego nim zarządzania w

sugerowany sposób. Sam pozwany wyjaśniał, że taki sposób zarządu majątkiem był ułatwiony z uwagi na funkcje jakie w fundacji i spółce (...) Ltd pełnił pan G.. Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego co do zamiaru A. C. (1), aby zakupione następnie przez spółkę (...) Ltd nieruchomości miały stanowić przedmiot darowizny na rzecz pozwanego i jego żony – taka umowa nie została bowiem zawarta. W zgromadzonym w sprawie materiale nie sposób również znaleźć potwierdzenia zeznań pozwanego (oprócz zeznań jego żony w charakterze świadka uznanych za pozbawione wiarygodności w tym zakresie), iż A. C. (1) jako Fundator podarował pozwanemu i jego żonie środki finansowe na nabycie tych mieszkań. Przede wszystkim w sprawie nie było sporne, że pozwany przekazywał A. C. (1) środki uzyskane z tytułu czynszu najmu zakupionych nieruchomości. Ponadto, sam pozwany jeszcze w 2011 r. zwracał się o zaakceptowanie przelewów niezbędnych celem aranżacji jednej z nieruchomości. Zdaniem Sądu świadczyło to o akceptowaniu przez pozwanego, że to Fundacji (...) przysługiwało prawo własności nieruchomości. Kierując się zasadami logiki nie sposób jest uznać, aby pozwany zwracał się o środki celem nakładów na nieruchomość stanowiącą jego własność, podobnie nie sposób uznać, aby taki przelew został zaakceptowany przez Fundację – w szczególności mając na względzie, że prośba o przelew pochodziła z okresu, kiedy obaj Panowie byli już w konflikcie (2011 r.).

Za pozbawione wiarygodności Sąd uznał również, że pozwany przekazał A. C. (1) akty notarialne umów sprzedaży nieruchomości jeszcze w 2007 r. z memorandów i korespondencji A. C. (1) do pozwanego wynika, że umowy te nie zostały mu okazane co najmniej do 2008 r. Wbrew twierdzeniom pozwanego świadek T. P. nie zeznał w sposób stanowczy, że widział akty notarialne u A. C. (1) na biurku. Jego zeznania w tym zakresie nie były precyzyjne i jednoznaczne.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka A. C. (1), iż ruchomości objęte żądaniem wydobywczym nie były przedmiotem darowizny. Natomiast, Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego, że ruchomości objęte żądaniem windykacyjnym stanowią jego własność, o czym szerzej w dalszej części uzasadnienia.

Strona powodowa podtrzymała wniosek o zwrócenie się do Banku (...) (k. 2414v) jednak zdaniem Sądu zebrany w sprawie materiał był wystarczający

Niezasadnym było również zwrócenie się do G. B. o wydanie pisemnego zlecenia akceptacji przelewów z 21 października 2005. Taki dokument świadek złożył podczas składania zeznań i znajduje się on w aktach sprawy (k. 1806).

Zeznania świadków zawnioskowanych przez strony po uchyleniu sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia ostatecznie nie były istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w zakresie roszczeń o zapłatę zasługiwało na częściowe uwzględnienie. Powództwo o wydanie oznaczonych w pozwie nieruchomości nie znajdowało uzasadnionych podstaw i należało je oddalić.

Na wstępie zaznaczyć należało, że zgodnie z art. 386 § 6 zdanie pierwsze k.c. ocena prawna wyrażona w uzasadnieniu wyroku sądu drugiej instancji wiąże zarówno sąd, któremu sprawa została przekazana, jak i sąd drugiej instancji, przy ponownym rozpoznaniu sprawy.

W niniejszej sprawie Fundacja (...) w W. wystąpiła przeciwko W. B. z powództwem o zapłatę oraz z powództwem windykacyjnym dotyczącym szczegółowo oznaczonych ruchomości. Roszczenia o zapłatę wynikały: - w zakresie kwoty (...) **GBP** z nierozliczenia się przez pozwanego z umowy powierniczej na podstawie której A. C. (1) przekazał pozwanemu ww. kwotę; - w zakresie kwoty (...) **USD** z wypłat jakich pozwany – za pośrednictwem spółki (...) dokonał wykraczając poza umowę powiernictwa zawartą przez pozwanego z Fundacją (...) (roszczenie odszkodowawcze w związku z nienależytym wykonaniem zobowiązania z umowy powiernictwa); - w zakresie kwoty (...) **euro** z nierozliczenia się przez pozwanego z umowy powiernictwa co do kwoty (...) euro przekazanej pozwanemu celem dokonania inwestycji na (...), co do kwoty (...) euro ((...)euro i (...) euro) na zakup lokali mieszkalnych z rachunku Fundacji (...) – przy czym w tym zakresie strona powodowa dochodzi kwoty (...) euro, jak też wypłat w kwocie (...)

euro (...) euro i (...)euro) z wykroczeniem ponad umowę powiernictwa w zakresie kwoty (...) zł: kwota (...) zł tytułem zakupu trzech lokali mieszkalnych ze środków pieniężnych Fundacji (...); (...) zł i (...)zł wydatków na projekty i aranżacje lokali mieszkalnych oraz kwota (...) zł tytułem wypłat jakich pozwany dokonał niezgodnie z treścią umowy powiernictwa zawartej z Fundacją (...) za pośrednictwem spółki (...).

Zgodnie ze wskazaniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie (sygn. akt VI ACa 156/18) przy ponownym rozpoznaniu sprawy należało przede wszystkim dokonać analizy treści stosunków prawnych łączących pozywanego z Fundacją(...) oraz A. C. (1). Uwzględnić należało przy tym reguły wykładni oświadczeń woli wynikające z art. 65 § 1 i 2 k.c. Dokonując ustaleń w zakresie praw i obowiązków stron wynikających z tych stosunków, trzeba mieć na uwadze, że treść stosunku prawnego wyznaczają nie tylko oświadczenia woli stron wyrażone w samej czynności prawnej, ale również przepisy prawa, zasady współżycia społecznego i ustalone zwyczaje (art. 56 k.c.).

Jak wskazuje doktryna „zasady współżycia społecznego” są zgodnie rozumiane jako nakaz takiego uregulowania treści stosunku prawnego, które nie będzie sprzeczne z przyjętymi w danym miejscu i czasie w społeczeństwie normami słusznościowymi, czyli normami uczciwego i lojalnego postępowania, dobrej wiary, dobrych obyczajów, uczciwego obrotu. Odwołanie do „ustalonych zwyczajów” można rozumieć zarówno jako dotyczące zwyczajów ustalonych w praktyce obrotu, jak i zwyczajów (praktyki) ukształtowanych między stronami. Z treści komentowanego przepisu nie wynika wprost, czy w procesie wykładni można uwzględniać zachowania stron po zawarciu umowy. Wykładnia celowościowa tej regulacji prowadzi natomiast do wniosku, że w procesie wykładni należy uwzględniać zachowania stron po zawarciu umowy, np. prowadzące do nadania jej postanowieniu znaczenia odbiegającego od literalnej interpretacji. Zachowanie stron po zawarciu umowy jest także istotną okolicznością w razie sporu co do interpretacji tej umowy (B. J. Kowalczyk [w:] Kodeks cywilny. Komentarz aktualizowany, red. M. Balwicka-Szczyrba, A. Sylwestrzak, LEX/el. 2023, art. 65 z powołaniem się m.in. na orzeczenia uchwała SN z 31.08.1973 r., III CZP 40/73, OSNC 1974/5, poz. 82; orzeczenie SN z 11.08.1978 r., III CRN 151/78, OSNC 1979/6, poz. 125; orzeczenie SN z 17.02.1998 r., I PKN 532/97, M. Praw. 2000/1, s. 34.).

Kluczowym w niniejszej sprawie pozostawało przede wszystkim odtworzenie treści stosunku prawnego będącego podstawą dokonywania wskazywanych przez strony przesunięć majątkowych pomiędzy A. C. (1), pozwanym, Fundacją (...) i spółką (...) Ltd.

Sąd analizując całokształt okoliczności sprawy doszedł do przekonania, że pomiędzy A. C. (1) a pozwanym została zawarta umowa powiernictwa.

Za Sądem Apelacyjnym w Warszawie (sygn. akt VI ACa 156/18) wskazać trzeba, że: „umowa o zarząd powierniczy jest umową nienazwaną. Jak wskazuje się w doktrynie, w umowie tej wyróżnia się trzy elementy istotne: **1)** przeniesienie prawa majątkowego na powiernika, **2)** zobowiązanie powiernika do odpłatnego lub nieodpłatnego wykonywania zarządu tym prawem, **3)** zobowiązanie powiernika do powrotnego przeniesienia prawa i ewentualnych pożytków w określonych okolicznościach. Celem umowy o zarząd powierniczy jest powierzenie określonych składników majątku osobie trzeciej (powiernikowi) w celu zwiększenia efektywności zarządzania Czynności powiernicze typu zarządczego są realizowane wyłącznie w interesie powierzającego. Umowa ta zaliczana jest najczęściej do szerszej kategorii umów o świadczenie usług (art. 750 k.c.). Umożliwia to, w szczególności do oceny wykonywania obowiązków związanych ze sprawowaniem zarządu, stosować odpowiednio przepisy o umowie zlecenia. W prawie polskim przyjęte jest raczej węższe ujmowanie czynności powierniczych i ograniczanie ich jedynie do tych, które przewidują przewłaszczenie prawa na powiernika i w efekcie sprawowanie przez powiernika zarządu tym prawem we własnym imieniu. Wskazać należy jednak również na istniejące szersze rozumienie tego pojęcia i objęcie nim również czynności, w których powiernik występuje jako zastępca pośredni, czy pełnomocnik powierzającego. Niezależnie jednak od kwestii pojęciowych, również w doktrynie polskiej wskazuje się na stosunki oparte na konstrukcji pełnomocnictwa, które pod względem funkcji zbliżone są do czynności powierniczych.”

W ocenie Sądu na całokształt przepływów pieniężnych pomiędzy wskazanymi wyżej podmiotami i ich umowną podstawę należało spojrzeć holistycznie, uwzględniając całokształt stosunków pomiędzy nimi panujących. Wszystkie

one nierozzerwalnie łączą się bowiem przede wszystkim z osobą A. C. (1) – zarówno co do jego majątku, jak też i majątku Fundacji (...) i każdorazowo odzwierciedlały jego bezgraniczne zaufanie do pozwanego. Niewątpliwym i bezspornym w niniejszej sprawie było więc, że stosunki te miały osobisty charakter.

Odtworzenie treści stosunku prawnego wymaga przede wszystkim ustalenia jakie oświadczenia woli zostały wzajemnie złożone i jak je strony rozumiały. Osobisty charakter stosunków pomiędzy A. C. (1) i pozwanym ma niebagatelne znaczenie w kontekście ustalenia treści ich umowy.

A. C. (1) był osobą majątną a swój majątek powierzył Fundacji (...) poza kwotą (...) GBP, która od początku miała być majątkiem odrębnym. A. C. (1) poza występowaniem jako osoba fizyczna w stosunkach wewnętrznych występował również jako fundator Fundacji (...). Zasadniczo nie rozdzielał tych funkcji, a przynajmniej w stosunkach z pozwanym. Z tej przyczyny zaufanie jakim darzył pozwanego należy uwzględniać zarówno w kontekście stosunku prawnego pozwanego z A. C. (1) jak i Fundacją (...). Uwzględniając całokształt okoliczności sprawy, w tym zwłaszcza działania podejmowane przez A. C. (1) w trakcie przekazywania pozwanemu środków finansowych własnych i Fundacji (...) oraz czynności faktyczne już po przekazaniu mu tych środków Sąd doszedł do przekonania, że zamiarem A. C. (1) było zawarcie z pozwanym jednej umowy powiernictwa, na podstawie której przekazywane były pozwanemu poszczególne składniki majątkowe. Przekazywanie składników majątkowych własnych A. C. (1) oraz Fundacji (...) następowało w wykonaniu uprzednio zawartej umowy powiernictwa na podstawie każdorazowo odrębnych ustaleń pomiędzy A. C. (1) (również jako reprezentantem Fundacji (...)) a pozwanym. Każdorazowo A. C. (1) czy jako osoba fizyczna czy jako reprezentant Fundacji (...) przekazywał pozwanemu środki finansowe celem wykonywania przez pozwanego zarządu tymi składnikami majątkowymi. Pozwany miał zaś zwrócić przekazany mu majątek powiększony o uzyskane na podstawie zarządu korzyści. Każdorazowo strony w sposób mniej lub bardziej uszczegółowiły sposób zarządu majątkiem.

Jeśli zaś chodzi o pozwanego, Sąd uznał, że przyjął on na siebie zobowiązanie w takim kształcie. Świadczy o tym fakt, że nie zawierał on odrębnych umów co do żadnej z przekazywanych mu następnie kwot stanowiących majątek A. C. (1) czy też Fundacji (...). Po przekazaniu mu środków finansowych wykonywał czynności związane z ich zarządem, tj. lokował je na określonych inwestycjach i zwracał powierzającemu kapitał i uzyskane korzyści – o ile zostały wypracowane, dokonywał kupna nieruchomości, którymi to następnie zarządzał (uzyskiwał środki na niezbędne nakłady finansowe na nieruchomości ze środków Fundacji (...), oddawał nieruchomości w najem i zarządzał uzyskiwaną z tytułu czynszu najmu kwotą). O tym, iż pozwany przyjął na siebie takie zobowiązanie świadczy chociażby fakt, że A. C. (1) zwracał się do pozwanego „weź 100 000 z Fundacji i coś z tym zrób”, o czym notabene zeznał sam pozwany. Oznacza to, że pomiędzy stronami istniała już określona praktyka co do wzajemnych zobowiązań. Po otrzymanej tak ogólnej ustnej dyspozycji pozwany był świadomy treści swoich zobowiązań względem powierzonego mu mienia.

Nawet jednak przyjmując, że poszczególne przesunięcia majątkowe następowały każdorazowo na podstawie odrębnych umów powiernictwa (będzie to trafne co najmniej w wyodrębnieniu umów powiernictwa zawartych przez pozwanego z A. C. (1) a Fundacją (...)), to powyższe rozważania należy traktować jako ustalenie panujących pomiędzy A. C. (1) i Fundacją (...) a pozwanym zwyczajów (praktyki) ukształtowanych między nimi. Jak zaś zostało wskazane na wstępie rozważań zasady współzycia społecznego oraz ustalone zwyczaje są elementem na podstawie którego należy ustalać treść stosunku prawnego. Zwyczaj ten (praktyka) będzie więc elementem zawartych umów czy to zawartych przez A. C. (1) jako osobę fizyczną czy też jako reprezentanta Fundacji (...).

Rozważając co do podmiotowości osoby powiernika w zawartej umowie powiernictwa Sąd nie miał wątpliwości, iż została ona zawarta z pozwanym jako osobą fizyczną.

W szczególności, pozwany nie zdołał udowodnić, że A. C. (1) o istnieniu spółki (...) Ltd dowiedział się wcześniej, aniżeli w połowie 2009 r. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w wyroku kasatoryjnym zeznania świadka A. C. (1) pokrywały się w tym zakresie z zeznaniami świadków współpracujących z A. C. (1). Jak rozważał Sąd Apelacyjny okoliczność zawarcia umowy przez A. C. (1) ze spółką (...) Ltd co najmniej nie została mu ujawniona przez pozwanego. To pozwany był więc stroną umów powierniczych zawartych z A. C. (1). Sąd Apelacyjny wskazał również w kwestii ustalenia treści

stosunku prawnego na konieczność wyróżnienia dwóch rodzajów relacji – relacji wewnętrznych łączących powiernika z powierzającym oraz relacji zewnętrznych, w których występuje wyłącznie powiernik i które nawiązuje on celem wykonania zawartej uprzednio umowy powiernictwa, pozwany posłużył się spółką (...) Ltd w celu wykonania umowy powiernictwa i nie ujawniając tej okoliczności A. C. (1).

Ostatecznie Sąd uznał zatem, że w dacie zawierania umowy powiernictwa, w tym zwłaszcza w ramach inwestycji w lokale w W., A. C. (1) nie miał wiedzy o istnieniu spółki (...) § M.. W konsekwencji nie sposób jest uznać, aby to z tą spółką została zawarta umowa powiernictwa. Pozwany w tym zakresie argumentował, że (...) miał prawo do jednoosobowej reprezentacji Fundacji (...), był osobą która wykonywała przelewy z rachunku Fundacji (...) na zlecenie pozwanego. Zdaniem pozwanego jest to wystarczające, aby uznać że umowa powiernictwa została zawarta przez Fundację (...) ze spółką (...) Ltd. Argumentacja ta jest błędna, gdyż treść stosunku prawnego należy badać na datę zawarcia umowy. Okoliczności dotyczące sposobu wykonania umowy wprawdzie mogą służyć odtworzeniu treści zgodnych oświadczeń stron w razie sporu w tym zakresie, jednakże w niniejszej sprawie taki sposób odtworzenia umowy nie był celowy, skoro osobą zawierającą umowę w imieniu Fundacji (...) był A. C. (1). Umowa była umową ustną, toteż odtworzenie treści umowy powinno uwzględniać jak A. C. (1) umowę rozumiał. Zdaniem Sądu zamiar A. C. (1) był jednoznaczny – jego zamiarem było powierzenie majątku osobie mu bliskiej, do której miał pełne zaufanie. Ten zamiar znalazł następnie odzwierciedlenie w czynnościach A. C. (1), który przykładowo kontrolę realizacji zobowiązania umownego na podstawie umowy powiernictwa sprawował (starał się sprawować) wobec pozwanego, a nie spółki (...) Ltd. W konsekwencji stwierdzić należało, że czynności G. B. były wykonywaniem umowy, miały charakter wtórny i następczy do zawartej uprzednio umowy. Kwestia ta mogła mieć znaczenie w ramach kontroli i akceptacji wykonywania umowy przez pozwanego, a więc w ustaleniu czy pozwany z należytą starannością wypełniał swoje zobowiązanie względem Fundacji (...). W zakresie przekazanych nieruchomości i przelewów celem nakładów na te nieruchomości kwestia ta pozostaje jednak bezprzedmiotowa skoro nieruchomości ostatecznie nie zostały zwrócone do majątku Fundacji (...) i z uwagi na ich sprzedaż przez pozwanego nie jest to już możliwe.

O odmiennej interpretacji co do podmiotu będącego powiernikiem, wbrew argumentacji pozwanego, nie mogły świadczyć czynności, jakie A. C. (1) wykonywał, gdy dowiedział się o podmiocie będącym właścicielem mieszkań przy ul. (...)w W., w tym chociażby treść przygotowanych oświadczeń, które ich autor zamierzał zapewne dostosować do aktualnego stanu prawnego nieruchomości. Była to już kwestia wtórna w stosunku do już uprzednio ukształtowanych wzajemnych zobowiązań i reakcji i stanowiąca próbę ugodowego zakończenia powstałego konfliktu na tle nienależytego – niezgodnie z zawartą umową – wykonywania przez pozwanego zobowiązania.

Powyższa argumentacja pozwanego nie miała również znaczenia w kontekście obowiązku pozwanego do zwrotu powierzonego mu mienia. Nie istniały żadne podstawy, aby dać wiarę pozwanemu czy jego małżonce, że środki na nieruchomości zostały im jako osobom fizycznym czy też spółce (...) Ltd darowane. W konsekwencji pozwany nie wywiązał się z podstawowego zobowiązania umowy powiernictwa jakim jest obowiązek zwrotu powierzonego mienia.

Jak wynika z ustaleń faktycznych A. C. (1) w sposób rzeczywisty umożliwił pozwanemu dostęp do swojego majątku i majątku Fundacji (...). Pozwany, któremu udzielono stosownych pełnomocnictw miał faktyczną możliwość dysponowania całym majątkiem w zakresie środków pieniężnych. Doszło tu więc do faktycznego przekazania pozwanemu środków pieniężnych inwestowanych wedle jego uznania. A. C. (1) starał się mieć kontrolę nad inwestycjami. Jednocześnie nie miał (bądź faktycznie nie korzystał z) dostępu do środków finansowych na rachunkach bankowych. To uprawnienie przysługiwało pozwanemu. A. C. (1) ograniczył się w tym wypadku jedynie do bycia bierną stroną zawartej z pozwanym umowy, w tym znaczeniu, że otrzymywał od pozwanego umówioną kwotę środków finansowych. Jak wynika z ustaleń Sądu A. C. (1) na podstawie umowy z pozwanym pozostawił sobie również uprawnienie do kontroli realizacji czynności zarządczych majątkiem. Początkowo pozwany realizował swoje zobowiązanie sprawozdawcze względem A. C. (1), jednakże zdaniem Fundatora Fundacji pozwany czynił to w sposób nienależyty.

Ustne ustalenia fundatora Fundacji i pozwanego można ustalić również z pozostałej treści korespondencji A. C. (1) do pozwanego. Określał on bowiem pozwanego jako „bank czy gerant de fortune” (co oznacza z franc. zarządca fortuny).

Podsumowując na tle powyższych rozważań należało uznać, że strony umowy powiernictwa tożsamo rozumiały złożone wzajemnie oświadczenia. Zarzuty pozwanego co do braku zawarcia umowy przez pozwanego jako osobę fizyczną, jak też co do odmiennej treści umowy aniżeli ustalona wyżej stanowiły jedynie nieskuteczną próbę obrony przez żądaniem pozwu. Pozwany zawierając umowę powiernictwa z A. C. (1) zarówno co do osobistego mienia jak też co do mienia Fundacji (...) rozumiał bądź powinien rozumieć swoje zobowiązanie do osobistego działania. Kwestia wykonania zobowiązania do zarządu powierzonymi mu składnikami majątkowymi była wtórna do zawartej umowy powiernictwa.

Przechodząc do analizy poszczególnych przesunięć majątkowych na podstawie umowy powiernictwa, czy też poszczególnych umów o kształcie wypracowanym utrwalonym przez strony umowy powiernictwa zwyczajem – w zakresie objętym żądaniem pozwu – przypomnieć należy, że na ich podstawie:

- 1) Pozwany uzyskał kwotę (...) celem zainwestowania w krótkoterminowe pożyczki na (...);
- 2) Pozwany w latach 2005-2007 otrzymał środki finansowe z majątku Fundacji (...) celem zakupu trzech mieszkań w W. w wysokości (...) i (...) (w tym zakresie powód dochodzi (...), tj. poza kwotą (...) o której mowa w piśmie z dnia 9 maja 2013 r. k. 425) pokrycia kosztów zawarcia umów oraz celem nakładów (aranżacje) na nabyte nieruchomości w wysokości (...) i (...);
- 3) Pozwany wypłacał również ze środków Fundacji (...) w okresie 2005 r. – 2008 r. w łącznej wysokości (...), (...) i (...);
- 4) Ponadto pozwany zobowiązał się względem A. C. (1) do zarządu kwotą (...) GBP.

Co do powyższego stwierdzić trzeba, iż pozwany nie kwestionował co do zaliczenia przez stronę powodową wydatków z Fundacji (...) lub A. C. (1) na poszczególne kategorie. Pozwany w ogóle nie odniósł się do tych wyliczeń podnosząc jedynie zarzuty co do bezzasadności kierowania roszczeń przeciwko pozwanemu.

(Ad 1) Rozważania w zakresie środków przekazanych pozwanemu celem zainwestowania na (...) w wysokości 200 000 euro trzeba rozpocząć od wzajemnych ustaleń pomiędzy A. C. (1) i pozwanym w ramach tej kwoty. Otóż, jak wynika z ustaleń faktycznych strony umowy powiernictwa nie ustalały zasad rozliczenia tego kontraktu, w szczególności nie ustaliły wysokości zysku z tej inwestycji. Inwestycja ta wiązała się z możliwością uzyskania ponadprzeciętnego zysku, ale i zarazem z ponadprzeciętnym ryzykiem, czego obie strony umowy były świadome. Szczególne znaczenie w tym zakresie ma świadomość A. C. (1) co do ryzyka przedmiotowej inwestycji. Poza sporem było, że inwestycja ostatecznie zakończyła się całkowitym niepowodzeniem z uwagi na kryzys finansowy na rynku (...).

Obowiązki powiernika w umowie powiernictwa należy oceniać przez pryzmat art. 353 § 1 k.c., który stanowi, że dłużnik obowiązany jest do staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju (należyta staranność). Dodatkowo odpowiedzialność dłużnika aktualizuje się w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania (art. 471 k.c.). Mając na względzie, że powiernik odpowiada za należyta staranność, zaś pozwany działał przy świadomości A. C. (1) co do ryzyka i pozwany działał wówczas jako osoba fizyczna, nie istniały podstawy, a przynajmniej strona powodowa ich nie dowiodła, aby żądanie zasądzenia tej kwoty uznać za uzasadnione. Strony przyjęły ryzyko inwestycji, A. C. (1) uznał powierzone mienie za stracone. W tym zakresie Sąd oddalił żądanie pozwu.

(Ad 2) Jeśli chodzi o otrzymane przez pozwanego w latach 2005-2007 środki finansowe z majątku Fundacji (...) celem zakupu trzech mieszkań w W. to zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na odtworzenie zobowiązań umownych względem tej kwoty. W chwili wykonywania dyspozycji wysokość kwoty powierzonej nie była znana stronom umowy, nastąpiło to w chwili wyboru nieruchomości i sfinalizowania ich zakupu. W tym zakresie pozwany działał na podstawie zgody A. C. (1), który przekazał Fundacji (...) dyspozycję akceptacji przelewów pozwanego (jako

osoby fizycznej) dotyczące tej inwestycji. Podstawą była zawarta uprzednio umowa powiernictwa. Zarząd pozwanego przekazany mu mieniem w wykonaniu umowy powiernictwa pozwany sprawował w ten sposób, że z uzyskanych środków finansowych dokonał zakupu trzech mieszkań w W.. Zakupu tego dokonał na rzecz spółki (...) Ltd, nie zaś na rzecz Fundacji (...) czy też na własną rzecz. W tym zakresie pozwany działał już więc niezgodnie z postanowieniami umowy. A. (...) nie miał wiedzy o podmiocie na rzecz którego nastąpiło nabycie mieszkań, pozostawał w przekonaniu, że nabycie nastąpiło na rzecz Fundacji (...). Przesunięcie majątkowe środków pieniężnych z majątku Fundacji (...) na majątek pozwanego nastąpiło w wykonaniu umowy powiernictwa. Jak już zostało wskazane Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego oraz jego żony w charakterze świadka, iż środki finansowe na nabycie nieruchomości zostały im darowane, do czego wykorzystano spółkę (...) Ltd. O ile nawet dać wiarę hipotetycznym ustaleniom A. C. (1) i pozwanego wraz z żoną, że mieli oni zamieszkać w zakupionych nieruchomościach, to nic nie wskazywało na to, że nabycie nieruchomości miało nastąpić na rzecz podmiotu innego niż A. C. (1) czy też Fundacja (...), czy też właśnie na rzecz pozwanego i jego żony. Za takim stanem rzeczy przemawiają w szczególności czynności faktyczne jakie A. C. (1) starał się podjąć względem nieruchomości po uzyskaniu informacji o podmiocie, który nabył prawo własności nieruchomości, w tym właśnie próba ugodowego załatwienia sporu z pozwanym w ten sposób, aby pozwany i jego małżonka podpisali oświadczenie warunkujące własność nieruchomości po śmierci fundatora i pozwanego. Nadto stwierdzić należało, iż o ile nabycie nieruchomości nastąpiło na spółkę (...) Ltd ze względów podatkowych, to była to już czynność wtórna stanowiąca sposób zarządu przekazany mieniem w postaci środków finansowych Fundacji (...) na nabycie nieruchomości.

Sąd uznał, że nie powinno się w realiach niniejszej sprawy przypisywać większego znaczenia, iż A. C. (1) w swoim środowisku przekazywał informację, iż nieruchomości stanowią jego własność. Jak już zostało wskazane na wstępie strony umówiły się co do zarządu majątkiem A. C. (1) i Fundacji (...) ustalając wzajemne zobowiązania umowne. Wagę i znaczenie ma przede wszystkim ich wzajemny stosunek prawny. Nie sposób również uznać, aby samo zawarcie umowy powiernictwa powodował zupełny zakaz informowania o niej osób trzecich.

Kolejnym etapem był najem mieszkań i zarząd środkami uzyskiwanymi z czynszu (która powinny przecież stanowić majątek Fundacji (...), jako korzyści z inwestycji). Zgodnie z ustaleniami stron umowy A. C. (1) miał uzyskiwać czynsz najmu z zakupionych nieruchomości. Ustalenia stron w tym zakresie obejmowały także nakłady na zakupione nieruchomości, w tym ich remont (nieruchomości w chwili ich nabycia pozostawały w stanie surowym) i aranżację. Pozwany jak wynika z dokonanych ustaleń faktycznych uzyskał od Fundacji (...) środki na ten cel. Nieruchomości zostały zakupione i urządzone. Powierzone pozwanemu środki na nakłady na nieruchomości należało jednak uznać za uzyskane wbrew postanowieniom umowy powiernictwa. Nakłady były bowiem czynione na nieruchomości niestanowiące majątku Fundacji (...), ale podmiotu trzeciego.

(Ad 3) Niewątpliwie pozwany za pośrednictwem (...) Ltd dokonał wskazywanych przez powoda wypłat ze środków Fundacji (...).

Przelewy spółki (...) zostały zaakceptowane przez A. C. (2) w piśmie z dnia 29 czerwca 2009 r. Z punktu widzenia umowy powiernictwa w zakresie kwoty która została wydatkowana na zakup nieruchomości, pokrycie kosztów zawarcia umów oraz środków na nakłady na nieruchomości akceptacja ta nie mogła mieć znaczenia w kontekście żądań pozwu, skoro ostatecznie nieruchomości nie zostały zwrócone do majątku Fundacji (...). Pozwany nie wykonał więc podstawowego obowiązku wynikającego z umowy powiernictwa. Akceptacja przelewów miała jednak znaczenie co do pozostałych przelewów niezwiązanych z nieruchomościami. Oznacza bowiem zaakceptowanie zarządem powierzonym mieniem, w tym akceptacje stopnia staranności w wykonanie zobowiązania. Przenosi to ciężar udowodnienia okoliczności przeciwnych, to jest że zarząd nie był sprawowany zgodnie z umową. Za nieskuteczne należy uznać kwestionowanie przez A. C. (1) podpisania pisma o zatwierdzeniu przelewów wykonywanych przez (...) Ltd z rachunku Fundacji (...) skierowanego do zarządu Fundacji (...) w korespondencji do p.. G. (a więc do innej osoby niż Fundacja (...) czy pozwany) w odniesieniu do stosunku prawnego pomiędzy A. C. (1) a pozwanym. A. C. (1) nie uchylił się w żaden sposób od skutków tego pisma w stosunkach umownych z pozwanym, który mając wiedzę o jego przekazaniu uzyskał potwierdzenie prawidłowej realizacji swojego zobowiązania względem A. C. (1) i Fundacji (...) na dzień sporządzenia pisma, tj. 29 czerwca 2009 r. Pismo to dowodzi, że na ten dzień A. C. (1) jako Fundator Fundacji (...) zapoznał się (a

przynajmniej powinien) z wysokością przelanych środków i nie zgłosił zastrzeżeń co do ich realizacji przez pozwanego działającego przez (...) Ltd. Pismo to zostało przesłane przez A. C. (1) po skierowaniu przez niego do pozwanego licznych wątpliwości w korespondencji mailowej i memorandum. Niezgodnym z zasadami doświadczenia życiowego pozostaje, iż A. C. (1) mając wiele wątpliwości co do sposobu wydatkowania przez pozwanego ((...) Ltd) środków Fundacji w sposób bezrefleksyjny dokonuje swoistego zatwierdzenia tych czynności.

Powyższe rozważania niewątpliwie świadczą o niezasadności powództwa. Należało odnieść się jednak krótko do faktu, iż to Fundacja reprezentowana przez G. B. mającego prawo do jednoosobowej reprezentacji fundacji dokonywała wypłat środków na każdorazową prośbę pozwanego (przez (...) Ltd) na co powoływał się pozwany. Przelew środków pieniężnych nie był akceptacją tylko czynnością Fundacji (...) w wykonaniu umowy powiernictwa, tj. przekazania pozwanemu środków finansowych. Na jej podstawie pozwany otrzymał mienie, którym miał obowiązek zarządzać.

(**Ad 4**) Jak wynika z dokonanych ustaleń pełnomocnikiem do rachunku A. C. (1) był pozwany, a udzielone pełnomocnictwo uprawniało go do rozporządzania środkami na rachunku, zakupu i sprzedaży papierów wartościowych i innych dóbr na podstawie czynności dokonywanych na własny rachunek lub na rzecz osób trzecich. 2.11.2007r. pozwany złożył zlecenie otwarcia depozytu powierniczego na kwotę (...) **GBP**.

Strona powodowa wskazała, że A. C. (1) zaprzeczał, że otrzymał dokument – potwierdzenie utworzenia trzech rachunków w (...). Pozwany zeznał, że przekazał A. C. (1) ten dokument osobiście. Sąd uznał, że A. C. (1) nie otrzymał tego dokumentu nie dając wiary zeznaniom pozwanego w tym zakresie.

Jak zeznał A. C. (1) nie przekazał on pozwanemu kwoty (...) GBP celem zainwestowania, kwota ta została wpłacona bezpośrednio na rachunek (przy czym jak wynika z akt sprawy, w tym zestawienia transakcji na rachunku wpłaty dokonała spółka). Niewątpliwie kwota ta nie została przekazana pozwanemu na własność. Sam ten fakt, jak i fakt że rachunek był otwarty na nazwisko A. C. (1) nie niweczył uprzednio dokonanych ustaleń ustnych pomiędzy stronami w ramach zobowiązania pozwanego do sprawowania zarządu. Jednocześnie pozwany nie dowiódł w żaden sposób, że informował A. C. (1), że nie będzie zarządzał środkami zgromadzonymi na rachunku. Przeczy temu sam fakt udzielenia pozwanemu pełnomocnictwa co dało pozwanemu rzeczywistą możliwość wypełnienia zobowiązania umowy powiernictwa. Wykonanie umowy powiernictwa w taki właśnie sposób wynikało z ujawnionemu pozwanemu braku zamiaru A. C. (1), aby środki zgromadzone na rachunku weszły do majątku (...). A. C. (1) nie miał rzeczywistej wiedzy jakie operacje zostaną i zostały dokonane na rachunku pozostawiając w tym zakresie pełną swobodę pozwanemu. Na możliwość zawarcia umowy powiernictwa w takim kształcie zwrócił uwagę Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku kasatoryjnym, pogląd ten należało podzielić tym bardziej w kontekście przekonania A. C. (1), iż to pozwany miał zarządzać tą kwotą (na co wskazuje chociażby liczna korespondencja A. C. (1), w tym sugestia przewalutowania środków i prośba o wskazanie podjętych czynności).

Sąd nie dał wiary, aby pozwany zapewniał A. C. (1), że inwestuje środki na bezpieczną lokatę z nie mniejszą niż 8 % gwarancją zysków . To w jaki sposób miały być inwestowane środki nie wynikało z pełnomocnictwa czy działania banku (...), tylko z czynności pozwanego.

Wreszcie trzeba stwierdzić, iż to w rzeczywistości pozwany dokonywał inwestycji na rachunku A. C. (1) (w tym na subkontach), na co wprost wskazał Bank (...) (pismo z załącznikami – k. 1817 i nast.) przesyłając wykaz transakcji które z całą pewnością można przypisać pozwanemu. To pozwany wskazywał także rachunek rozliczeniowy na który mają powrócić środki po zakończonych inwestycjach. Pozwany w żaden sposób nie odniósł się do treści pozostałych transakcji wskazując że wykonał tylko te, do których Bank (...) przesłał dyspozycje wypełnioną przez pozwanego. Sąd uznał, że ograniczenie się przez pozwanego do samego zaprzeczania tym faktom nie było w realiach sprawy wystarczające wobec treści przesłanego przez Bank dokumentu oraz braku wiedzy A. C. (1) co do losów zainwestowanych środków.

Jak już zostało wyżej ocenione strona powodowa dowiodła, że pozwany w sposób nienależyty wywiązywał się z umowy powiernictwa majątkiem Fundacji (...) w zakresie nieruchomości, kosztów zawarcia umów sprzedaży i środków na nakłady na nieruchomości.

Zgodnie z treścią art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Nie ulega wątpliwości, że obecnie nie jest możliwy zwrot zakupionych ze środków Fundacji (...) nieruchomości. Zasadne jest więc uwzględnienie co do zasady żądania odszkodowawczego w tym zakresie.

Pojęcie szkody wyznaczone jest przez art. 361 § 2 k.c. zgodnie z którym w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Strona powodowa w niniejszej sprawie swoje żądania opierała na poniesionej przez nią szkodzie rzeczywistej (damnum emergens), domagała się zatem jedynie zwrotu majątku powierzonego pozwanemu na podstawie zawartej z pozwanym przez Fundację (...) umowy powiernictwa w postaci przekazanych mu środków finansowych.

Wobec braku wykonania zwrotu mienia w postaci zakupionych za środki Fundacji (...) nieruchomości w majątku Fundacji (...) powstała szkoda. Nie ulega wątpliwości, że brak zwrotu mienia w postaci nieruchomości uszczuplił majątek Fundacji (...). Za szkodę powodowa fundacja wobec braku zwrotu nieruchomości przez pozwanego uznała uszczuplenie majątku związane ze sfinansowaniem na rzecz spółki (...) Ltd zakupu nieruchomości, kosztów zawarcia umów i kosztów poniesionych na ich aranżację. Na skutek działania pozwanego niezgodnego z uprzednim zobowiązaniem umownym Fundacja (...) w rzeczywistości sfinansowała spółce (...) Ltd zakup nieruchomości i pozostałe wydatki związane z ich aranżacją i przystosowaniem do zamieszkania. Wobec nabycia nieruchomości na rzecz (...) Ltd, a nie na Fundację (...), po stronie Fundacji (...) doszło do zmiany stanu majątkowego polegającego na zmniejszeniu jej aktywów. W konsekwencji Sąd uznał, iż pomiędzy niewykonaniem zobowiązania przez pozwanego a poniesioną szkodą istnieje związek przyczynowy.

Jak już zostało wyżej wskazane, pozwany w latach 2005-2007 otrzymał środki finansowe z majątku Fundacji (...) celem zakupu trzech mieszkań w W. w wysokości (...) i (...) (w tym zakresie powód dochodzi (...) **euro**, tj. poza kwotą (...) euro o której mowa w piśmie z dnia 9 maja 2013 r. k. 425) pokrycia kosztów zawarcia umów oraz celem nakładów (aranżacje) na nabyte nieruchomości w wysokości (...) **i(...)**. Żądanie pozwu w tym zakresie Sąd uznał za uzasadnione (łącznie (...) zł i (...) euro).

Podobnie należało rozstrzygnąć, jeśli chodzi o kwotę (...) GBP, która przez niezgodne z umową powiernictwa działania wobec tej kwoty na rachunku należącym do A. C. (1) spowodował powstanie szkody rzeczywistej w jego majątku w tej właśnie wysokości.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. z uwzględnieniem zmian ww. przepisów dokonanych ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1830) i art. 56 ww. ustawy.

Strona powodowa żądała zasądzenia odsetek z datą początkową ich naliczania od dnia 26 lipca 2012 roku.

Jak stanowi art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Jak wynika z dokonanych ustaleń w sprawie, pismem z 09 lipca 2012 roku A. C. (1) wezwał pozwanego m.in. do zapłaty kwoty (...) GBP powiększonej o uzyskane pożytki w nieprzekraczalnym terminie **1 miesiąca od dnia doreczenia wezwania**. Fundacja (...) wezwała pozwanego do zapłaty kwot (...) zł i (...) EUR powiększonej o uzyskane pożytki

również w terminie 1 miesiąca. Ponadto Fundacja (...) wezwała pozwanego do zwrotu wypłaconych nienależnie kwot w wysokości (...) zł, (...) USD i (...) EUR **w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania.**

Przesyłki zostały doręczone w dniu 25 lipca 2012 roku. W konsekwencji żądanie zasądzenia odsetek było częściowo nieuzasadnione. Wyznaczone pozwanemu terminy upływały odpowiednio: dla kwoty (...) GBP na rzecz A. C. (1) i dla kwot (...) zł i (...) EUR na rzecz Fundacji (...) 25 sierpnia 2012 r., w dniu następnym pozwany pozostawał więc w opóźnieniu względem A. C. (1) i Fundacji (...) w spełnieniu na ich rzecz ww. świadczeń pieniężnych. Datę początkową dla wskazanych należności należało ustalić na dzień 27 sierpnia 2012r. Odpowiednio datę początkową dla kwot (...) zł, (...) USD i (...) EUR, których termin zapłaty upływał 14 dni po doręczeniu przesyłki należało ustalić na dzień 9 sierpnia 2012 r. (przy czym to żądanie nie zasługiwało na uwzględnienie). W pozostałym zakresie żądanie o odsetki Sąd oddalił jako nieuzasadnione.

Strona powodowa wystąpiła z roszczeniem windykacyjnym dotyczącym pięciu obrazów i dwóch wazonów chińskich. Stosownie do art. 222 § 1 k.c. właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

Roszczenie przewidziane w art. 222 § 1 k.c. to tzw. rei vindicatio (windykacyjne, wydobywcze), uprawnia właściciela, który utracił posiadanie rzeczy, do jego odzyskania od osoby bezprawnie władającej tą rzeczą. Właściciel posiada zatem czynną legitymację procesową, zaś ten, kto rzecz mu odebrał – bierną. Celem tego roszczenia jest odzyskanie utraconego władztwa nad rzeczą przez prawowitego właściciela przez skierowanie do osoby władającej nią bez tytułu prawnego żądania jej wydania. Przesłanki konieczne roszczenia wynikającego z art. 222 § 1 to: utrata władztwa (1) przez osobę będącą właścicielem (2) oraz władanie (3) rzeczą przez nieuprawnionego (4). Nie ma możliwości powołania się na domniemania wynikające z posiadania rzeczy w przypadku skorzystania z roszczenia windykacyjnego. Inne dopuszczalne domniemania prawne mogą być przydatne do wykazania spełnienia przesłanek, o których mowa powyżej. Zaspokojenie roszczenia powoduje jego wygaśnięcie. Wygasa ono także, pomimo braku zaspokojenia, w okolicznościach takich, jak utrata faktycznego władztwa nad rzeczą przez jej dotychczasowego posiadacza, wygaśnięcie prawa własności wskutek: 1) nabycia uprawnienia przez osobę władającą rzeczą do takiego władania; 2) nabycia prawa przez inną osobę (art. 169 i 172, art. 5 u.k.w.h.); 3) unicestwienia rzeczy (tak: J. Ciszewski, J. Bocianowska [w:] Kodeks cywilny. Komentarz aktualizowany, red. P. Nazaruk, LEX/el. 2023, art. 222).

W ramach roszczenia windykacyjnego strony pozostawały sporne co do prawa własności objętych żądaniem ruchomości.

Pozwany podnosił, że jest właścicielem ruchomości, bowiem w roku 1997 r., kiedy A. C. (1) likwidował swoje mieszkanie w P. podarował całe wyposażenie mieszkania, w tym dzieła sztuki, pozwanemu. Nie zastrzegł przy tym, aby jakakolwiek część wyposażenia była przedmiotem innej umowy niż darowizna, w szczególności nigdy nie było zastrzeżenia, że przekazanie wazonów rodzinie Noire miałyby być związane z depozytem lub użyczeniem. Tożsamy zarzut został podniesiony przez pozwanego co do obrazów objętych żądaniem wydobywczym.

O osobie której przysługuje prawo własności ruchomości objętych żądaniem windykacyjnym nie mogła świadczyć korespondencja mailowa A. C. (1) do M. S. (2) 2011 r. (k. 553 i nast.), w której wskazywał on, że ruchomości te nie były objęte darowizną. Z racji osłabienia relacji z pozwanym już od 2009 r. treść oświadczeń wiedzy kierowana w tej formie do osób trzecich nie mogła mieć decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia konfliktu stron w tym zakresie. Sąd uznał zważając na wszystkie okoliczności sprawy, że strona powodowa nie dowiodła, że A. C. (1) w chwili podpisania umowy o przeniesienie prawa własności ruchomości objętych roszczeniem windykacyjnym przysługiwało to prawo. Powód występujący z roszczeniem wydobywczym powinien udowodnić przysługujące mu prawo własności. Jest to kwestia kluczowa, szczególnie w sytuacji kwestionowana tego prawa przez stronę przeciwną. Dopiero wówczas pozwany może bronić się przysługiwaniem mu prawa skutecznego względem właściciela do władania rzeczą. W sprawie niniejszej spór koncentrował się głównie na przeniesieniu prawa własności objętych żądaniem pozwu ruchomości w latach 1997 r. i 1998 r. na pozwanego na mocy zawartej w formie ustnej darowizny, wykonanej przez A. C. (1) i przyjętej przez pozwanego.

Pozwany z ostrożności procesowej podniósł zarzut zasiedzenia ruchomości stanowiących przedmiot roszczenia windykacyjnego.

Jak wynika art 174 k.c. posiadacz rzeczy ruchomej niebędący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada rzecz nieprzerwanie od lat trzech jako posiadacz samoistny, chyba że posiada w złej wierze. Zważywszy, że pozwany nie zawarł z pozwanym umowy pisemnej przeniesienia własności ruchomości, to skutecznym pozostawał podniesiony przez pozwanego zarzut zasiedzenia tych ruchomości. Pomędzy stronami nie było sporu, że ruchomości znajdują się we władaniu pozwanego najpóźniej od 1998 r. Jednocześnie Sąd uznał, że pozwany był wówczas posiadaczem samoistnym tych rzeczy, dodatkowo pozwany był posiadaczem w dobrej wierze. Strona powodowa nie dowiodła, że pomiędzy pozwanym a A. C. (1) została zawarta jakakolwiek umowa na podstawie której można by uznać, że pozwanego można by uznać za posiadacza rzeczy o innym niż samoistny rodzaju. W szczególności strona powodowa nie przedstawiła żadnego wiarygodnego materiału dowodowego na fakt zawarcia umowy użyczenia na podstawie której pozwany posiadałby ruchomości objęte żądaniem jako posiadacz zależny. Wszelkie oświadczenia A. C. (1) w tym przedmiocie pochodziły z okresu po 2009 r., kiedy to był on już w konflikcie z pozwanym. Nadto, w 2011 r. upłynął już termin niezbędny do zasiedzenia ruchomości w których posiadaniu pozwany był najpóźniej od 1998 r. (termin ten upływał więc jeszcze w 2001 r.). A. C. (1) po 1998 r. do 2001 r. i późniejszym nie interesował się ruchomościami nie podejmował wobec nich żadnych czynności faktycznych i prawnych – do czasu przekazania ich umową darowizny na rzecz powodowej fundacji. Czynność ta nastąpiła już jednak po nabyciu przez pozwanego prawa własności ruchomości poprzez ich zasiedzenie. Do tego czas pozwany pozostawał w przekonaniu, że przysługuje mu własność ruchomości przekazanych mu przez A. C. (1) nieodpłatnie i bez żadnych zastrzeżeń.

Pozwany kwestionował legitymację czynną strony powodowej. Zaważyć należy, że negatywna weryfikacja legitymacji procesowej - czy to strony powodowej, czy też pozwanej, prowadziła do oddalenia powództwa. Legitymacja procesowa jest bowiem kwalifikacją strony i pozostaje w ścisłym związku z przedmiotem rozstrzygnięcia sądowego co do istoty sprawy. Jest jedną z przesłanek materialnych, czyli okoliczności stanowiących w świetle norm prawa materialnego warunki poszukiwania ochrony prawnej na drodze sądowej.

Zarzuty pozwanego w powyższym zakresie koncentrowały się na bezskuteczności przelewu wierzytelności z uwagi na brak oświadczenia darczyńcy w formie aktu notarialnego, a następnie kwestionowanie skuteczności późniejszego złożenia oświadczenia w wymaganej formie. Kolejno pozwany zaprzeczał, aby powodowa fundacja nabyła wierzytelności objęte żądaniem pozwu.

Sąd nie podzielił zarzutów pozwanego. Legitymacja czynna strony powodowej wynika z art. 509 k.c. zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). Stosownie zaś do art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

Analiza wierzytelności będących przedmiotem umów przelewu wierzytelności zawartych w dniu 13 sierpnia 2013 r. w kontekście powyższych rozważań nie pozostawiała wątpliwości, że były to wierzytelności rozpoznawane w niniejszej sprawie. Po rozpoznaniu niniejszej sprawy stwierdzić jednak należało, że część wierzytelności nie przysługiwała Fundacji (...) w chwili podpisania umów ich przelewu – poza uznanymi za zasadne jak we wcześniejszej części uzasadnienia.

Umowy przelewu wierzytelności w trakcie niniejszej sprawy zostały również zawarte w stosownej formie w zakresie oświadczenia darczyńcy (art. 890 § 1 k.c.). Tym nie mniej podzielać uprzednie rozważania dokonane w uzasadnieniu wyroku uchylonego do ponownego rozpoznania stwierdzić należało, że przyrzeczone świadczenie zostało spełnione. W szczególności powodowa fundacja w chwili zainicjowania niniejszego sporu była w posiadaniu obszernej dokumentacji dotyczącej wierzytelności będących przedmiotem umów przelewu. Zarzuty pozwanego nie były więc zasadne.

W niniejszej sprawie nie wystąpiły również przesłanki odrzucenia pozwu w zakresie żądania o zasądzenie kwoty (...) GBP na które powołał się pozwany- w razie uznania, że pełnomocnictwo z dnia 25 października 2007 r. jest źródłem zobowiązania dla pozwanego. W treści pełnomocnictwa wskazano bowiem, że podlega ono prawu (...). Mocodawca pełnomocnik poddają się wyłącznej jurysdykcji sądów z Z. lub miejsca gdzie znajduje się z siedziba (...) oddziału z którym istnieje stosunek umowny.

Zgodnie z art. 1099 § 1 k.p.c. brak jurysdykcji krajowej sąd bierze pod rozwagę z urzędu w każdym stanie sprawy. W razie stwierdzenia braku jurysdykcji krajowej sąd odrzuca pozew lub wniosek, z zastrzeżeniem art. 1104 § 2 lub art. 1105 § 6.

Wniosek pozwanego nie był zasadny, aktualne pozostają rozważania dokonane w przedmiocie pierwotnego wniosku pozwanego w tym zakresie. Strona powodowa domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty (...) GBP wynikającej z zawartej przez A. C. (1) i pozwanego umowy powiernictwa co do tej kwoty. Zastosowanie znajdzie zatem art. 1103 k.p.c.

Za celowe Sąd uznał stosunkowe rozdzielanie kosztów procesu pomiędzy stronami (art. 100 k.p.c.). Wartość przedmiotu sporu powód określił na kwotę 16 040 344 zł (po cofnięciu powództwa dokonanych przed doręczeniem pozwanemu odpisu pozwu), w tym dla: kwoty 1.000.000 GBP /po kursie 4,8529 wynosi 4 852 900 zł/, kwoty 7.216.813,86 zł, kwoty 75.758 USD / po kursie 3,1012 wynosi 234 940,71 zł /, kwoty 656.900 EUR / po kursie 4,1781 wynosi 2 744 593,89 zł/ i dla roszczenia o wydanie nieruchomości na kwotę 991 095,54 zł

Sąd uwzględnił żądanie powoda co do następujących kwot: 1 000 000 GBP /po kursie 4,8529 wynosi 4 852 900 zł/, 405 000 euro po kursie 4,1781 wynosi 1 692 130,50 zł, i 6 683 705,86 zł, łącznie po przeliczeniu według kursów z dnia wniesienia powództwa 13 228 736,36 zł, po zaokrągleniu w górę do pełnego złotego należało więc uznać, że powództwo zostało uwzględnione co do kwoty po przeliczeniach 13 228 737 zł, a więc w około 82 %. W takim stosunku powód wygrał więc proces, przegrał natomiast w 18 %, co na zasadzie art. 100 k.p.c. stanowiło podstawę stosunkowego rozdzielania kosztów procesu.

Mając na uwadze wszystko powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.